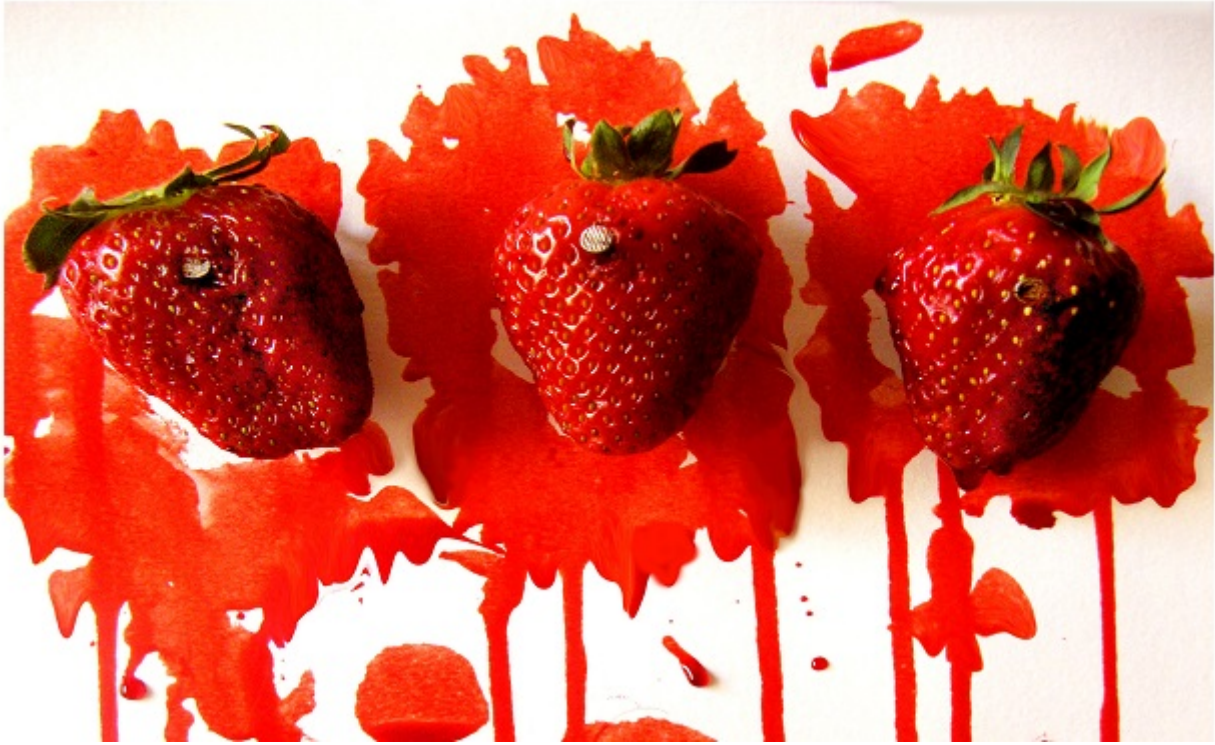

21 Απριλίου 2013

“Χύνει αίμα όποιος αποστερεί το μισθό του εργάτη”

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Αθανάσιος Μουστάκης, Δρ Θεολογίας

«Εκχέων αίμα ο αποστερών μισθόν μισθίου»

(Σοφία Σειράχ 34:22)

Με αφορμή το πρόσφατο έγκλημα της Μανωλάδας θέλησα να παρουσιάσω λίγες σχετικές σκέψεις με αφετηρία το λόγο της Αγίας Γραφής.

Το πρώτο χωρίο που πέρασε από το μυαλό μου ήταν το **«ου φημώσεις βουν αλωνόντα»** του Δευτερονομίου (25:4) παρά το ότι εκ πρώτης όψεως το χωρίο μοιάζει κάπως άσχετο. Τι δουλειά έχουν οι εργάτες που υφίστανται τη βία των εργοδοτών και των επιστατών με τα βόδια που αλωνίζουν;

Απάντηση μάς προσφέρει ο απ. Παύλος όταν χρησιμοποιεί το χωρίο αυτό στην Α΄ Κορινθίους (9:9) και ξεκαθαρίζει ότι όταν ο Θεός με το νόμο Του αναφέρεται στα ζώα που αλωνίζουν το ενδιαφέρον του νόμου δεν εστιάζει σε αυτά, αλλά ότι αυτή η μεταφορά τον βοηθά να δηλώσει ότι δεν πρέπει να στερούμε από τον εργάτη το μισθό του. Ο απόστολος συνεχίζει τη σκέψη του στον επόμενο στίχο χρησιμοποιώντας μία αναφορά από το βιβλίο της Σοφίας Σειράχ (6:19), όπου γράφεται ότι αυτός που εργάζεται το κάνει με την ελπίδα ότι θα ζήσει από τον κόπο του. Λέει, λοιπόν, η Παλαιά Διαθήκη: **«ως ο αροτριών και ο σπείρων πρόσελθε αυτή και ανάμενε τους αγαθούς καρπούς αυτής εν γαρ εργασία αυτής ολίγον κοπιάσεις και ταχύ φάγεσαι των γεννημάτων αυτής»**.

Πολύ όμορφα όλα αυτά αλλά άραγε εμάς μας ενδιαφέρουν;

Τα εγκληματικά περιστατικά της Μανωλάδας, τα οποία, πρέπει να το σημειώσουμε, δεν είναι τα πρώτα ανάλογα, μας πείθουν για το αντίθετο. Δεν μας ενδιαφέρουν καθώς αποφασίσαμε να παρακάμψουμε το λόγο του Θεού και να εφαρμόσουμε το δικό μας: το νόμο του κέρδους και της αδικίας.

Θα μου πείτε «ποιος χρειάζεται το νόμο του Θεού όταν υπάρχει ο νόμος του

κράτους;»

Εδώ ακριβώς βρίσκεται το λεπτό σημείο για τις ελαστικές, έως ξεχειλωμένες, συνειδήσεις όλων μας. Ο νόμος του κράτους μπορεί να υπάρχει αλλά η τήρησή του, δυστυχώς ή ευτυχώς, μάλλον επαφίεται στο φιλότιμο όχι μόνο των εργοδοτών, αλλά και των αρμοδίων υπηρεσιών. Σε αυτό, λοιπόν, το σημείο πρέπει να αντιμετωπίσουμε την αδυναμία της χριστιανικής (είναι άραγε;) πατρίδας μας. Το κράτος δεν μπορεί και δεν θέλει να εφαρμόσει το νόμο που καταστρατηγούν οι πολίτες.

Το αποτέλεσμα; Μιλούν τα όπλα.

Από μια πρόχειρη αναζήτηση κάποιων βιβλικών χωρίων σχετικά με το θέμα της αποστέρησης του μισθού του εργάτη βρέθηκα μπροστά σε μία σειρά ξεκάθαρων χωρίων από τα οποία θα σχολιάσω μόνο ένα.

Στην **επιστολή του αγίου Ιακώβου** ιδιαίτερα στο 5ο κεφάλαιό της, από τον πρώτο μέχρι τον έκτο στίχο υπάρχει μία ολοκάθαρη τοποθέτηση απέναντι στους πλουσίους, οι οποίοι με τις πράξεις τους αποστερούν το μισθό των εργατών. Τι να πρωτοαναφέρουμε: την προειδοποίηση για τα επερχόμενα δεινά σε αυτούς που αδικούν; Την αναφορά στη σαπίλα που κυριεύει τον πλούτο, τα αγαθά και τα ρούχα τους; Το σχόλιο ότι το χρυσάφι και το ασήμι των πλουσίων θα αποτελέσει την αιτία της καταδίκης τους; Τη διαπίστωση ότι η κραυγή των στερημένων από το μισθό τους εργατών θα φθάσει μέχρι τα αυτιά του Θεού;

Η διδασκαλία της Εκκλησίας για την κοινωνική αδικία είναι ξεκάθαρη και σαφής χωρίς περιστροφές και υπεκφυγές. Η άγνοια και η αδιαφορία προς αυτή μας οδηγεί σε εγκλήματα όπως αυτό που συμβαίνει στη Μανωλάδα. Ένα έγκλημα που δεν έχει να κάνει μόνο με τους πρόσφατους πυροβολισμούς, αλλά κυρίως με την ανοχή όλων αυτών που γνωρίζουν και σιωπούν, όλων αυτών που βλέπουν και κλείνουν τα μάτια, όλων αυτών που μαθαίνουν για την αδικία και δεν ξέρουν τι γίνεται, όλων αυτών που πλουτίζουν έμμεσα ή άμεσα από την αποστέρηση των μισθών των εργατών και απολαμβάνουν τα κέρδη τους.

Δυστυχώς, όμως ευθύνη βαρύνει και εμάς που ενώ ακούγαμε τι συνέβαινε καταναλώναμε φθηνές φράουλες. Βαρύνει και όλους εμάς που πλέον μάθαμε χωρίς μισόλογα τι συμβαίνει και θα συνεχίσουμε να τις απολαμβάνουμε στο πιάτο, στα γλυκά και στα τραπέζια μας.

Οι πυροβολισμοί των επιστατών στους απλήρωτους εργάτες είναι η αναπόφευκτη συνέχεια ενός εγκλήματος. «Ἐκχέων αἷμα ὁ ἀποστερῶν μισθὸν μισθίου» λέει η Σοφία Σειράχ λειτουργώντας προφητικά.

Ναι! Αυτός που στερεί το μισθό του εργάτη χύνει αίμα. Το ωραίο είναι ότι η Αγία Γραφή το χρησιμοποιεί μεταφορικά, ως σχήμα λόγου για να τονίσει πόσο φοβερή είναι η κοινωνική αδικία.

Εμείς για μία ακόμη φορά κατορθώσαμε να ξεπεράσουμε τη φαντασία και να μετατρέψουμε το σχήμα λόγου σε πράξη:

Για να μπορέσουμε να συνεχίσουμε να ιδιοποιούμαστε το μισθό του εργάτη χύσαμε και, μάλλον, θα ξαναχύσουμε αίμα!

Αθανάσιος Μουστάκης

<http://bit.ly/18cYrom>